

A Fővárosi Ítéletábra a Magyar György és Társai Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. Magyar György ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű, I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) II. rendű, ifj. I.rendű felperes neve (**III. rendű felperes címe**) III. rendű és IV.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) IV. rendű felpereseknek - a Pál és Társai Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Pál András ügyvéd) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2014. július 3. napján meghozott 34.P.21.639/2011/50. számú ítélete ellen az alperes részéről 51. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű felperesnek 100.000 forint + áfa, a II. és IV. rendű felpereseknek személyenként 25.000 (huszonötezer) forint + áfa, a III. rendű felperesnek 30.000 (harmincezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget és külön felhívásra az államnak 627.700 (hatszázhuszonhétezer-hétszáz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az alperes a vörösiszap katasztrófa által megsértette az I. rendű felperes testi épséghez és egészséghez, az I-IV. rendű felperesek emberi méltóságához és egészséges környezethez való jogát, továbbá kötelezze az elsőfokú bíróság az alperest, hogy fizessen meg az I. rendű felperesnek 4.000.000 forint, a II., III., és IV. rendű felpereseknek személyenként 1.000.000-1.000.000 forint nem vagyoni kártérítést, valamint az I. rendű felperesnek 617.000 forint, a III. rendű felperesnek 230.000 forint vagyoni kártérítést és mindezek járulékait. Keresetüket a környezet védelmének általános szabályairól szóló 1995. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Kvtv.) 103. § (1) bekezdésére, a Ptk. 345. § (1) bekezdésére és 355. § (1) bekezdésére alapították.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Azt nem vitatta, hogy sérült az I. rendű felperes testi épséghez és egészséghez való joga, és a felpereseknek az emberi méltósághoz és az egészséges környezethez való joguk, azonban azt állította, hogy mindezeket nem az alperes sértette meg, ezért a bekövetkezett káreseményért a felelőssége nem áll fenn.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes a 2010. október 4-én az alperes ajkai gyártelepén található X. számú vörösiszap-tározó gátfalának átszakadásával összefüggésben megsértette az I. rendű felperes testi épséghez és egészséghez, valamint az I., II., III., és IV. rendű felperesek emberi méltósághoz és egészséges környezethez való jogát. Kötelezte az alperest, hogy

fizessen meg 15 napon belül az I. rendű felperesnek 4.617.000 forintot, a II. rendű felperesnek 1.000.000 forintot, a III. rendű felperesnek 1.230.000 forintot, a IV. rendű felperesnek úgyszintén 1.000.000 forintot és ezen összeg után 2010. október 4. napjától a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatot, valamint 498.285 forint perköltséget, továbbá a Magyar Államnak külön felhívásra 470.820 forint illetéket és 205.454 forint állam által előlegezett költséget. Megállapította, hogy további 1.380 forint illetéket a Magyar Állam visel.

Ítéletének indokolásában idézte a Ptk. 345. § (1) bekezdését, valamint a Kvtv. 103. § (1) bekezdését és a 102. § (1) bekezdését. Megállapítása szerint elsősorban azt kellett vizsgálnia, hogy az alperesnek a vörösiszap tárolására irányuló tevékenysége veszélyes üzemnek minősül-e. A lefolytatott bizonyítás eredményeképpen pedig azt állapította meg, hogy a tevékenység veszélyes üzemnek minősül. A 34.P.26.768/2010. szám alatt indult perben előterjesztett szakvéleményt és annak kiegészítését ítélezésének alapjául elfogadta, és érdemi döntésénél figyelembe vette a más perből beszerezett bizonyítékokat is. A bizonyítékok értékelésével megállapította, hogy az alperes tevékenysége a katasztrófát megelőzően a környezetet terhelte, illetve veszélyeztette, így a felperesekkel szemben a veszélyes üzem szabályai szerint tartozik felelősséggel, mert a környezetkárosító eredmény bekövetkezése már önmagában is kimeríti környezetterhelés Kvtv.-ben meghatározott fogalmát. Nem találta megalapozottnak az alperesnek azt a védekezését, hogy a kárt olyan, a veszélyes üzemi tevékenységen kívül álló ok okozta, mely az alperes részéről elháríthatatlan volt. Rögzítette, hogy a gátszakadás összetett jelenség volt, amelyet számos tényező és ezek kedvezőtlen, egyidejű összejárása idézett elő. A szakvéleményekből megállapította, hogy a gátszakadás kialakulásának fő geotechnikai okaiként a gát alatti kövér agyagban rendelkezésre álló nyírószilárdság csökkenése, illetve a nyírófeszültség tárolt zagyszint emelkedése miatti megnövekedése, a gát alatti talajtörés bekövetkezése, a gát alatti talaj kifelé mozgása, a gátláb előtti talajfelszín megemelkedése, ezzel egyidejűleg a gát belső részének süllyedése, a csak minimális húzó igénybevétel felvételére képes, az ÉNy-i saroknál jelentős igénybevételeket elszenvedő gátanyag megrepedése jelölhető meg. Kiemelte, hogy dr. N. szakértő vélemény-nyilvánítása szerint elsősorban a kation csere miatti folyamat okozta a katasztrófát, ezért a gátszakadás később akkor is bekövetkezett volna, ha nincs más ok. A X. számú tározó gátestének meggyengülését és a vörösiszap kiáramlását az alperes által tárolt magas lúgtartalmú anyag és az altalaj kölcsönhatásaként a gravitáció hatására kialakult kémiai folyamat okozta, melynek során a talajban lévő ásványi anyagok szerkezetét a lúgos kémhatású NaOH megváltoztatta. Az alperes környezetet terhelő tevékenysége közvetlenül kapcsolódott a káreseményhez, mert a katasztrófát eredményező kár bekövetkezése az alperes tevékenységének azzal a mozzanatával állt okozati összefüggésben, amelynek révén a tevékenység környezetet veszélyeztetőnek minősül (lúgos anyag tárolása), így nem tekinthető a környezetet terhelő tevékenység körén kívüli oknak. Az alperesnek a környezet terhelésével járó tevékenysége, valamint a bekövetkezett káreseménynek az alperes tevékenységével összefüggő kapcsolata az alperes kártérítési kötelezettségét önmagában megalapozza, amely alól nem tudja magát kimenteni. Az alperes kártérítési felelősségét a Ptk. 345. § (1) bekezdése, Kvt. 101. § (2) bekezdés d) pontja alapján állapította meg. Az alperes által szakkérdések alátámasztásaként előterjesztett tanúbizonyítási indítványokat mellőzte.

Idézte a Ptk. 355. § (1) bekezdését, és utalt az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI. 1.) számú határozatára azzal, hogy a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 164. § (1) bekezdése értelmében a felpereseknek kellett bizonyítania, hogy a káreseménnyel okozati összefüggésben a személyiségi joguk sérült. Az elsőfokú bíróság a feleket személyesen meghallgatta, tanúbizonyítást folytatott le, és szakértői bizonyítást rendelt el. A perben előterjesztett szakértői véleményeket ítélezésének alapjául elfogadta, és a nem vagyoni kártérítés összegének megállapításakor különös súllyal mérlegelte, hogy az I. rendű felperesre komoly lelki terhet rótt, hogy feleségét és a lányát meg kellett menteni az iszapban történő elsüllyedéstől, amely fokozott

sterSSHelyzettel és bizonytalanságérzettel járt. Kiemelt figyelmet tulajdonított súlyos sérüléseinek is, amelyek komoly fájdalmakat okoztak és komoly orvosi beavatkozásokat is igényeltek. A II. rendű felperesnél értékelte, hogy otthonában tartózkodva személyesen érintett volt az eseményekben, amely lelkileg megviselte. Figyelemmel volt arra is, hogy mindez jelenleg is fennálló, illetve diagnosztizálható pszichés károsodással nem járt. A III. rendű felperes nem tartózkodott a szülői házban, azonban aggodalmat jelentett számára, hogy őt hívták telefonon segítségül, és nem tudta a kért segítséget személyesen nyújtani az útlezárások, illetve az iszap általi akadályoztatás miatt. Értékelte, hogy a markolón történő kimenekülésükig bizonytalan lehetett abban, hogy a családja egyáltalán megmenekült-e. A IV. rendű felperes is otthonukban élte át az iszapömlést, és a megmenekülésig bizonytalanságban volt, nála jelenleg is komoly pszichés problémák állnak fenn. Az I., II., és IV. rendű felpereseknél kiemelten értékelte, hogy az otthonuk elvesztésével együtt nemcsak megszokott környezetüket és korábbi baráti társaságukat, ismerőseiket veszítették el, hanem elvesztették az összes pótolhatatlan családi emléket. Ez nyilvánvalóan mindannyiukra negatív lelki hatást gyakorolt, és fokozottan megnehezítette a beilleszkedést.

Megállapította, hogy a vörösiszapban a Fiat Ducato személygépkocsi, valamint a Simson és Aprilia segédmotor kerékpárok is megsérültek, használhatatlanná váltak, amelyek káridőponti forgalmi értékét a perben kirendelt igazságügyi gépjárműszakértő véleménye alapján állapította meg. A bizonyítékok együttes értékelésével az I. és III. rendű alpereseket ért vagyoni kár mértékét a leszállított kereseti kérelemmel egyezően állapította meg.

Az alperes az ítélet elleni fellebbezésében elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését kérte a Pp. 252. (2) bekezdése alapján, másodlagosan annak megváltoztatását és a kereset elutasítását.

Kiemelte, hogy továbbra sem vitatja, hogy a felperesek személyiségi jogai sérültek, azonban azokat nem az alperes sértette meg, mert a gátszakadást nem az alperes tevékenysége, vagy mulasztása okozta. A rendelkező rész nem jelöl meg olyan magatartást, amellyel kapcsolatban a jogsértés megállapítható, és ezt a megalapozatlanságot az indoklás sem küszöböli ki. A jogellenességet, a kárt és a kettő közötti okozati összefüggést a Ptk. 345. § (1) bekezdése szerint is a károsultnak kell bizonyítani, azonban a felperesek nem jelölték meg az alperesnek azt a jogellenes magatartását, amelyből eredően őket kár érte.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a jogalap kérdésében érdemi bizonyítást egyáltalán nem folytatott, csupán a 34.P.21.895/2011. számú ügyből emelt át részeredményeket. Az ügyben eljáró szakértők szakvéleményei közötti lényeges ellentmondásokat nem oldott fel. Utalt arra is, hogy a másik perben kirendelt, de más perekben is szakvéleményt előterjesztő szakértők saját véleményük számos pontját módosították, vagy vonták vissza. Alaptalan és iratellenes ezért az a megállapítás, hogy a szakértők szakvéleményéhez aggályok nem fűződnek. Az alperes az MSZ 30/2013. számú szakértői vélemény megállapításait nem fogadta el, arra a másik perben részletes észrevételeket terjesztett elő. Ebből is látszik, hogy nem volt lehetősége bizonyítási indítványt előterjeszteni, hiszen a szakértői bizonyítás nem a jelen perben folyt, így sérült a közvetlenség alapelve. Az elsőfokú bíróság az eljárást annak ellenére befejezte, hogy a párhuzamosan folyamatban lévő perben a szakértői bizonyítás még nem zárult le, így az alperes eljárási jogai sérültek. Az elsőfokú bíróság olyan személyek meghallgatásától és nyilatkozataitól tekintett el, akiknek a gátépítés területén kiemelkedő szakmai ismerete van, ezért bizonyítási indítványainak elutasítása okszerűtlen és jogsértő is volt. A felperesek nem jelölték meg a keresetükben azt az alperesi magatartást, amelynek jogellenességére a veszélyes üzemi felelősség körében hivatkoztak, ennek hiányában pedig nem képezheti az eljárás tárgyát a jogellenes károkozó magatartás, illetőleg a kár közötti okozati összefüggés meglétének vizsgálata sem. A szakértők sem tudtak megnevezni olyan konkrét alperesi magatartást, amely jogellenes károkozó magatartásként értékelhető. Az elsőfokú bíróság anélkül vizsgálta és értékelte a kimentés körében felmerült bizonyítékokat, hogy maga a veszélyes üzemi felelősség bizonyítása megtörtént volna. Nem világos, hogy az alperes mely tevékenységét értékelte

olyan tevékenységként, mely során veszélyes anyag került a környezetbe. A tényállást nem tárta fel, illetőleg az alperesi technológiát nem ismerte meg kellő részletességgel, ezért nem értékelte súlyának megfelelően azt a tényt, hogy az összes tározó körül a résfal, illetőleg függönyfal hatósági előírásra épült. Ennek rendeltetése, hogy megakadályozza a környezet esetleges terhelését, vagy veszélyeztetését.

Az ítélet összecszerűségében sem megalapozott. Utalt az igazságügyi szakértői vélemények azon megállapítására, hogy az I. rendű felperes betegségei sorsszerű eredetűek, így a 2010. október 4-én törtétekkel okozati összefüggésben nem betegedhetett meg, ugyanakkor pszichés elváltozása sincs. A II. rendű felperesnél a szakértők megállapították, hogy pszichés állapotában javuló tendenciát mutat. A III. rendű felperesről készült szakvélemény leírja, hogy korábban is járt pszichiáternél, a jelenlegi státuszának kialakulásában egyéni érzékenysége, sérülékenysége is közrejátszott, míg a IV. rendű felperes egyéni sérülékenységet a szakértő szintén kiemelte. Mindezek alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az összecszerűség meghatározásánál figyelmen kívül hagyta az igazságügyi orvos és pszichiáter szakértők véleményét, annak megítélt összege pedig mindenképpen eltúlzott. Hivatkozott a BH2000. 569 számú eseti döntésre. Magasabb összegű nem vagyoni kártérítés csak bizonyítottan súlyos körülmények alapoznak meg, amelyeket a szakértői vélemények nem igazoltak. Az elsőfokú bíróság a tényállást megfelelő módon nem tudta feltárni, hiányosan felvett bizonyítás okán olyan megállapításokat tett, amelyek nem felelnek meg a szakmai tudományos ismereteknek, tényeknek és kizárólag a felperesek előadásaira támaszkodott.

A felperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira hivatkoztak.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet egészében bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetének elbírálásához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, és a jogszabályoknak mindenben megfelelő érdemi döntést hozott, amelynek indokaival a másodfokú bíróság túlnyomó részben egyetértett, ezért az alperes fellebbezésére tekintettel csupán az alábbiakat emeli ki.

A felperesek az alperes által üzemeltetett vörösiszap-tározóból kiáramló nagy mennyiségű lúgos anyag kárt okozó következményei miatt megsértett alanyi jogaik védelme érdekében a Ptk. 345. § (1) bekezdése alapján szerződésen kívül okozott káruk pénzbeni megtérítése iránt indítottak keresetet az alperessel szemben. A Ptk. 345. § (1) bekezdésének utolsó fordulata szerint a fokozott veszéllyel járó tevékenység folytatására vonatkozó szabályokat kell alkalmazni arra is, aki az emberi környezetet veszélyeztető tevékenységével kárt okoz. Ez a rendelkezés a fokozott veszéllyel járó és az emberi környezetet veszélyeztető tevékenységek egymáshoz való viszonyától függetlenül utal vissza a Ptk. 345. § (1) bekezdésének első fordulatában foglalt tárgyi felelősségi szabály alkalmazhatóságára. Ebből következik az is, hogy az alperes kártérítési kötelezettsége szempontjából elsősorban nem a fokozottan veszélyes tevékenység folytatásának, hanem a tevékenység emberi környezetre veszélyes elemének van érdemi jelentősége. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen állapította meg, hogy ennek megvalósulása minden további bizonyítás nélkül megalapítja a környezetet veszélyeztető személy tárgyi felelősségét. Nem vitás tény, hogy az alperes telephelyéről kiáramló vörösiszap súlyos környezeti károkat okozott, és a katasztrófát eredményező kár bekövetkezése az alperes tevékenységének azzal a mozzanatával - lúg tartalmú anyag tárolásával - állt okozati összefüggésben, amelynek révén a tevékenység környezetet

veszélyeztetőnek minősül, ezért megállapítható, hogy az alperes környezetet terhelő tevékenysége közvetlenül kapcsolódott a káreseményhez. A bekövetkezett káreseménynek az alperes tevékenységével összefüggő kapcsolata pedig a Ptk. 345. § (1) bekezdése értelmében az alperes kártérítési kötelezettségét megalapozza, így az alperes a fellebbezésében alaptalanul kifogásolta a kárt okozó tevékenység és a jogsértés tárgya közötti kapcsolat hiányát. Ebből következik az is, hogy a felperesek kereseteinek elbírálását - függetlenül attól, hogy a vörösiszap tárolása egyébként mennyiben minősül fokozottan veszélyes tevékenységnek - az emberi környezetet veszélyeztető tevékenység és a bekövetkezett kár közötti okozati összefüggés, valamint a Ptk. 345. § (1) bekezdésében meghatározott kimentő okok bizonyításának eredményessége érinti.

A károsultak által indított perekben és a büntetőeljárásban felmerült azonos szakkérdésben elkészített szakértői vélemények bizonyító erejét az alperes alaptalanul kifogásolta. A szakértői bizonyítást az eljáró bíróságok minden esetben a garanciális eljárási szabályok keretei között folytatták le. Ha a más hatósági eljárásból beszerzett szakvélemények a Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a perben bizonyítandó tények értékelhető és aggálytalan bizonyítékként szolgálnak, amelyek ismertetésével a bíróság azokat a tárgyalás részévé teszi, ugyanezen szakkérdések megválaszolására újabb szakértő kirendelése, illetőleg a szakvélemény kiegészítése szükségtelen. Az elsőfokú bíróság a felek tényállítása, az alperes részéről megbízott szakértők és a bizonyítékként beszerzett szakértői vélemények együttes értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy a felpereseket ért károkat az alperes tározójában lévő zagy és az altalaj érintkezésével kialakult kémiai folyamat folytán a talaj szerkezetének megváltozása okozta, amely szükségszerűen - minden egyéb októl függetlenül - vezetett a káreseményhez. A felperesek keresetével érvényesített jog fennállását az már nem érinti, hogy mindezt meghaladóan még milyen további okok befolyásolták a káresemény bekövetkezését, a résfal építésének milyen szerepe volt a lezajlott kémiai folyamatban, mennyiben volt előre látható és megelőzhető a káresemény, illetőleg rideg, vagy kúszásos törés következtében történt a katasztrófa. A szakértők vélemény-nyilvánításaiban fennmaradó ellentmondások ezért a felek közötti jogvita elbírálására nincsenek kihatással, amelynek következtében szükségtelen a szakértői bizonyítás kiegészítése, ugyanakkor az alperes a kártérítési felelősség kimentésére alapot adó és értékelhető okot nem adott elő, így az sem állapítható meg, hogy a szakértői vélemények kiegészítésére irányuló további indítványaival mely tényállítást kívánta alátámasztani. Az elsőfokú bíróság a Pp. 206. (1) bekezdésében szabályozott jogkörében eljárva az azonos tárgyban elkészített szakvéleményeket értékelve hozta meg a döntését, és a másodfokú bíróság nem látott semmilyen indokot arra, hogy a szakvélemények alapján levont ellentmondásoktól mentes következtetéseket felülmérlegelje, különös tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság által értékelt szakértői vélemények - ide értve az alperes által megbízott szakértő véleményét is - önmagukban is alátámasztják a felpereseket megillető jog fennállását. Az elsőfokú bíróság a szakvélemények kiegészítését és ugyanezekben a kérdésekben a tanúk kihallgatását a már kifejtett indokok alapján a Pp. 3. § (4) bekezdés második mondatában foglaltaknak mindenben megfelelő alkalmazásával mellőzte.

A felpereseknek a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján indított keresete az I. rendű felperes testi épséghez és egészséghez, valamint a felperesek egészséges környezethez és emberi méltósághoz való joguk megsértésének megállapítására irányult. Miután az alperes környezetet veszélyeztető tevékenysége és a felpereseket ért sérelmek közötti okozati összefüggés egyértelműen fennáll, minden ténybeli alapot nélkülöz az alperesnek az a védekezése, hogy a Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja alapján nem köteles az ebből eredő károkat megtéríteni. Az elsőfokú bíróság ezért a jogszabályok megfelelő alkalmazásával jutott arra a következtetésre, hogy a felpereseket a Ptk. 360. § (2) bekezdése alapján irányadó Ptk. 300. § (1) bekezdése értelmében megilleti a jogosultság arra, hogy az alperestől a káreseménnyel okozati összefüggésben bekövetkezett nem vagyoni káruk

megtérítését követeljük.

A személyhez fűződő jogok sérelmét a külső behatás és annak a személyre gyakorolt hatása valósítja meg. Mindezek együttes mérlegelése alapján határozható meg a nem vagyoni kár mértéke. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 355. § (4) bekezdésének és a Pp. 206. § (1) bekezdésének alkalmazásával a kár, valamint a káresemény közötti okozati összefüggés valamennyi elemét és a kártérítés mértékét a felpereseket ért nem vagyoni hátrány súlyához igazodóan részletesen, okszerűen és logikusan értékelte. A nem vagyoni kártérítések összegét a bizonyítékok megfelelő mérlegelésével helyesen állapította meg, amelynek indokaival a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett, és nem látott semmilyen alapot arra, hogy a bizonyítékok helytálló értékelése alapján meghozott döntést felülmérlegelje.

Az elsőfokú bíróság eljárási szabályt nem vétett, a tárgyalás kiegészítése szükségtelen, így az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének a Pp. 252. § (2)-(3) bekezdésében foglalt eljárási feltételei sem állnak fenn. A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 253. § (4) bekezdése alapján visszautalva annak túlnyomó részben helyes indokaira - a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése értelmében köteles a felperesek ügyvédi munkadíjban felmerült másodfokú perköltségeit megfizetni, amelynek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdéseinek alkalmazásával állapította meg. Az alperes az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében köteles az államnak a fellebbezési illetéket megfizetni.

Budapest, 2015. június 16.

. Hóbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bleier Judit s.k.. Senyei György s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: